

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

V. De Anastasii Antiochensis Episcopi ejectione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

personam, & homo factus est, & unus idemque est Dominus noster Iesus Christus, qui unā cum Patre & Sancto Spiritu glorificatur. Porro ineffabilem eius unitiōnem mente considerantes, recte confitemur unam naturam Dei Verbi incarnatam, ea ne quae anima rationali atque intelligente animata est. Rursus verò naturarum differentiam animo considerantes, duas esse naturas asserimus, nullam superinducentes divisionem. Utraque enim in illo inest natura. Quamobrem unum eundemque confitemur Christum, unum filium, unam personam, unam subsistentiam, Deum simul atque hominem. Omnes verò qui aliter aut sentierunt, aut sentiunt, anathematizamus, & à sancta Catholica & Apostolica Dei Ecclesia alienos iudicamus. Cum igitur recta dogmata quae à sanctis Patribus tradita sunt nobis praedicentur, hortamur vos omnes, ut in unam eandemque Catholicam & Apostolicam Ecclesiam conveniatis: imo potius rogamus. Neque enim piget, tamen si in regali fastigio constituti sumus, huiusmodi verbis uti, pro consensu & adnatione omnium Christianorum, ut una ab omnibus glorificatio tribuatur Deo optimo maximo & Servatori nostro Iesu Christo, ac nemo deinceps inanem praetextum arripens circa personas aut syllabas rixetur. Si quidem syllabae ad unam eandemque fidem & intelligentiam perducunt: eo qui haec tenus in sancta Catholica & Apostolica Dei Ecclesia obtinuit more atque statu, firmo & inconcusso in posterum perpetuo manente. Huic edicto omnes quidem consensum suum accommodarunt, rectam in eo fidem ac doctrinam promulgatam esse dicentes, nullum tamen ex membris Ecclesiae quae discipula fuerant, ad pristinam rediit unitatem, propterea quod disertis verbis edixerat Imperator, ut firmus atque immotus Ecclesiarum status in posterum servaretur, sicut antea servatus fuerat.

Ἀνωτάσασιν, καὶ γέγονεν ἄνθρωπος, καὶ ἐστὶν ὁ αὐτὸς κύριος ἡμῶν ἰησοῦς χριστὸς σὺν ὁμοῦ ζῶντι πατρὶ καὶ ἁγίῳ πνεύματι. ὅμοιοι ἕντες ὁ ἀπὸ τῆν ἀφῆρας ἐν ἑνωσιν ὁρθῶς ὁμοῦ γέννημιαν φύσιν τῆς θεῆς λόγε σσαρκωμένην, σαρκὶ ἐμψυχωμένην ψυχῆ λογικῆν νοερά. καὶ πάλιν ἐν θεωρίᾳ λαμβάνοντες τὸ τῶ φύσει διαφορᾶν, δύο ταύτας εἶναι λέγομεν, διαίρεσιν ἐδὲ μίαν εἰσάγοντες. ἐκατέρωθεν φύσεις ἐστὶν ἐν αὐτῷ ὅθεν ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἀπολογεῖμεν χριστὸν, ἕνα υἱὸν, ἐν πρόσωποι, μίαν ὑπόστασιν θεοῦ τε ὁμοῦ καὶ ἀνθρώπου. πάντες τὰς ἀπὸ ταῦτα φρονησάντας ἢ φρονησάντας ἀναθεματίζομεν, ἀλλοτρίους κρήσεις τῆς ἀσθενείας τῆς θεῆς καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας. τῶν ὁρθῶν τοῖνυν δογματῶν τῶν ἀπὸ τῶν ἁγίων πατέρων παραδόδομένων ἡμῶν κληρονομημένων, περὶ τῆς ἐπομῆς ἀπῆρας ἐμῆς καὶ τῆν αὐτὴν καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν ἐκκλησίαν σωτῆρας ἡμῶν, μάλλον ὅτι ἀσθενεῖσθαι. ἐν ὁμοῦ ἡμεῖς καὶ ἐν ὑπερβολῆ βασιλείας ἐσμῶν, τοῖς τοῖς χριστοῦ ῥήμασι ἑσθαι τῶν χριστιανῶν ἀπάντων ὁμοφρονησάντες τὸ ἐνώσεως, ἐκ τῆς μίαν ἀπάντων ὁμοῦ ὁμοῦ ἀναπέμπεσθαι τῶν μεγάλων θεῶν καὶ ἁγίων ἰησοῦ χριστοῦ. τῶ ἁπλοῦς μὴδὲνα ἀποσταθμεύοντες, ἀπὸ πρόσωπα ἢ συλλαβὰς ζυγομαχεῖν ὅτι πρὸς μίαν καὶ τῆν ὁρθὴν πίσιν τε κληρονομαῖ συλλαβὰ φέρουσι. ἕως μέχρι νῦν κληρονομαῖ ἐξ ἑσθαι καὶ τῆς ἁγίας καὶ καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, διὰ πᾶσιν τῶν βεβαίως τε καὶ ἀκακοδομήτων, καὶ ἐκ τῶν ἐσθαι ἀπῆρα μὴροῖς χρόνον. τῶ τῶ μὴ ἐσθαι ἀπῆρα τῶν ἰδίῳ συγκατεθέμενοι, ὁρθῶς ὁμοῦ ἐσθαι πεφωνησθαι λέγοντες. ἐσθαι ὅτι τῶν διεργασθαι ὁλοσῆν ὁλοσῆν, διὸ ἰρητικῶς ἐπεσημηνάσθαι τὸ βεβαίον καὶ ἀκακοδομήτων ταῖς ἐκκλησιαστικῶν φυλάχθαι καὶ τῶ τὸν ἐξ ἡς ἐπιρέοντα χρόνον.

CAP. V.

De Anastasio Antiocheni Episcopi ejectione.

Porro Justinus Anastasium quoque ex Antiochena sede eiecit: obijciens ei, tum quod superfluos ac minime necessarios usus profudisset, tum quod ipsi convitiatus esset.

Κεφ. ε.

Περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀσθενείας ἐπιπέρας.

Ἐκβεβλήκει ὁ ἀναστάσιον ἐκ τῆς ἀντιοχείας πόλεως ἰησοῦ, ἐπεὶ καλῶν οἰτῶν τε ἐσθαι κληρονομημάτων τῆν γενημένην ἀπῆρα ἡμῶν καὶ ἐσθαι ἀπῆρα καὶ μὴ τῶ τὸ ἀποσταθμεύοντα.

τὴν τε ἐξ αὐτῶν βλασφημίαν. ἐρωτηθέντα γὰρ τὸν ἀναστάσιον, τί δὴ ποιεῖτω χυδῶν τὰ ἰερατικά ῥίππιδά χρήματα, ἀναφανδὸν εἶπεν, ὡς ἂν μὴ παρὰ ἰσχύος τῆς κοινῆς λυμῆς ἀφαιρεθεῖεν, ἐλέγετο δὲ μνησῆσαι ἀναστάσιον, ὅτι γε ζῆλον χεῖρα τὴν ἐπισκοπῶν ἐγχειροῦν ἐπιείκετον δέναι. ὡς ἐξέρετο δὲ καὶ ἕτερα αἴτια καὶ αὐτῷ, ἐνίων τὸν βασιλικὸν οἶμαι βεληθέντων θεραπεύσαι σκοπόν.

A Nam cum interrogatus fuisset Anastasius, cur adeo profuse lacram pecuniam dilapidaret, diserte responderat, ne à Justino, communi peste ac perniciæ generis humani diriperetur. Dicebatur autem Justinus idcirco infensus fuisse Anastasio, quòd cum pecuniam ab eo ad Episcopatum promotò postulavisset, Anastasius eam dare noluerat. Objiciebantur præterea eidem Anastasio alia quædam, nonnullis Imperatoris proposito ac voluntati gratificari studentibus.

CAP. VI.

B Quomodo post Anastasium Gregorius Episcopus factus sit, & de moribus illius.

Κεφ. 5.

Ἄν μὴ ἀναστάσιον ζηροῦσι ἐπίσκοπον γίνονται, καὶ οὐκ ἐπιτροπὴν αὐτῶν.

Μετ' αὐτῶν δὲ, πρὸς τὸν ἰερατικὸν ἀνεῖσι θρόνον ζηροῦσι, καὶ κλέου ἐνρὺν τὴν ποίησιν. ἐκ πρώτης ἡλικίας τοῖς μοναδικαῖς ἀναποδυσάμενοι σκάμμασιν. ἔτω δὲ ἡλικίως καὶ καρτερικῶς ἀγωνισάμενοι, ὡς τάχιστα ἐκ πρώτων ἰέλων πρὸς οὐδὲ ἀνώγατῶ βαθμῶς ἐλάσαι ἠγήσασθαι τῆς τῶν βυζαντινῶν μονῆς ἐντα τὸν ἀσκητικὸν εἰλετο βίον. κελύσμασι δὲ ἰσχύος καὶ τῶ σινῶ ἄρας, καὶ οἱ μεγίστοις ἐμπέπλωκε κινδύνοις, πολιορκίαν ἕως ἄς ὑπὸ τῶν σκηνητῶν ἀρῶτων εἰρηνοῦσαι δ' ἐν ἀπῶ ὁμοῦς μεγίστα τῶ τόπῳ καὶ ἀπραξίαι μιν, ἐκείθεν πρὸς τὴν δευτερευούσῃ ἐκλήθη. ἡ δὲ γνώμην καὶ δόξαν ψυχῆς, πάντα ἐν πᾶσι κρατίζου, καὶ ἐς ὅτι ὁρμήσειεν, ἔξεργασκῶτα. δέξτε ἀπεῖσι, καὶ πρὸς τὸ ὑπεῖκναι ἢ κατεπιηχῆσαι διωσείας, ἀληπιότα. ἔτω δὲ μεγαλοπρεπῆς τὰς ἐπιδοσῆς τῶν χρημάτων ἐποιεῖτο, ἐλθούθελοις τε καὶ ἀφαιθεῖσιν εἰς ἀπάνηα χρωμένου, ὡς ὅτε πρῶτοι, πωμπληθεῖς αὐτῶ καὶ τῶν εἰωθότων ἀταξ ἐπικολέθεν καὶ ὅσοι ὁρῶεν ἢ πωυθάνοιτο πρῶσιόνα, σινῆρρον καὶ ἡ τάγε εἰς τὴν τσαύτην δεχθῆν, δούτερα τῆς εἰς τὸν αἰθρα τιμῆς, ἐθελουσίον τὰ πολλὰ ὄραν τε ἐκ τῆ συνέχης, καὶ ἀκέρη διαλαλέει ἐπιθυμῆσιων πόσον γὰρ εἰαντῆ πᾶσι τοῖς ὁπῶσεν ἐπισηχάνεσιν ἐνεργάσασθαι ἢ ἰκακῶτα. ἰδῶν τε ἀξιάγας, ἔ πρῶς

P OST Anastasium verò, ad Episcopalem sedem evectus est Gregorius, cujus gloria, ut cum Poëtis loquar, longè lateq; diffusa est. Hic ab ineunte ætate in palæstra monastica exercitatus, adeo fortiter & constanti animo decertaverat, ut brevi, in prima adhuc lanugine constitutus, ad summos gradus perveniret, & monasterio Byzantium præfuerit, in quo monasticum vivendi genus primum atplexus fuerat. Postea verò Justini jussu, Monachus etiam Sinæ montis præfectus fuit. Quo in loco oblectus ab Arabibus quos Scenitas vocant, in gravissima incidit pericula. Nihilominus tamen cum altissimam pacem ei loco conciliasset, illinc ad Pontificatum evocatus est. Fuit porro & consilio & virtute & reliquis in rebus, omnium mortalium præstantissimus admirabilis industrie ad perficienda ea quæ animo proposuerat, adversus metum invictus: nec adduci unquam poterat ut cederet, aut secularem potentiam reformidaret. In eroganda autem pecunia adeo magnificus fuit, liberaliter ac prolixè eam in omnes effundens, ut quoties in publicum prodibat, ingens hominum multitudo, præter eos qui comitari confluxerant, eum lectaretur; & quotquot eum procedentem aut viderant aut audierant, ipsi quoq; confluerent. Et honor qui summis hujus sæculi potestatibus defertur, inferior erat honore illo qui huic viro exhibebatur, cum homines plerumque sua sponte eum videre aut loquentem de proximo audire desiderarent. Erat enim ad excitandum desiderium sui in animis eorum qui ipsum qualicumque de causa adierant, aptissimus. Quippe qui &

Hh h